

På en t-banevagn i Buenos Aires

Det är mitt på förmiddagen. En illa klädd pojke stiger in i den halvbesatta vagnen. Han kan vara tio-elva år. Längst bak ställer han sig och drar omedelbart våra ögon till sig. Fullkomligt lugnt bemöter han våra blickar och tar sedan fram ett par träpinnar vilka han börjar slå mot varandra. Trots dånet från den framrusande subten, trots signaler och dörrar som öppnas och stängs, fylls vagnen av en närmast rytmiskt fulländad musik. Långsamt skrider han framåt och det finns inget annat än hans spel.

Jag hinner, i det han passerar min plats, reflektera över den värdighet han utstrålar och den stillhet och naturlighet med vilken han slår an sina pinnar. När en av de andra passagerarna försiktigt räcker fram ett mynt, passerar han denne som om han inte sett det, eller som om inget annat får inkräkta på den musik han så mästerligt skapar.

Inte ens vid vagnens slut stannar han till, utan försvinner lugnt in i nästa, och allt blir förunderligt tyst och tomt kring oss. Få tillfällen i mitt liv har skänkt mig en sådan upplevelse av att känna mig så rik och samtidigt så oändligt fattig.